

banken, is het niet noodzakelijk om te waarborgen dat één enkele wet wordt toegepast.

65. Gelet op een en ander dient op de gestelde vraag te worden geantwoord dat artikel 97, lid 5, van verordening nr. 207/2009 aldus moet worden uitgelegd dat de houder van een Uniemerkt die meent benadeeld te zijn doordat een derde zonder zijn toestemming eenzelfde teken als dit merk heeft gebruikt in advertenties en verkoop aanbiedingen die langs elektronische weg werden weergegeven voor dezelfde of

soortgelijke waren als die waarvoor dit merk is ingeschreven, tegen deze derde een vordering wegens inbreuk kan instellen voor een rechtbank voor het Uniemerkt van de lidstaat waar de consumenten en handelaren zich bevinden tot wie deze advertenties of verkoop aanbiedingen waren gericht, ook al heeft die derde de beslissingen en maatregelen om deze advertenties en verkoop aanbiedingen op het internet te plaatsen in een andere lidstaat genomen.

Noot

Commentaar bij Hof van Justitie 5 september 2019

Paul Torremans¹

Het is niet de bedoeling om het arrest *AMS Neve* van 5 september 2019 van het Hof van Justitie van de Europese Unie hier van een noot te voorzien. Het leek de redactie echter wel nuttig om het arrest kort toe te lichten omdat het aansluit bij mijn recente bijdrage “Een unitaire aanknopingspunt voor inbreukhandelingen op Uniemerken en Gemeenschapsmodellen: een Nintendo Wii spel of een paleisrevolutie?” ([2019] TBH-RDC. 91-105).

In de zaak *AMS Neve* verkocht de verweerder via het Internet audio-uitrusting voorzien van een handelsmerk dat zeer sterk leek op het Uniemerkt van de verzoekende partij. De vraag die zich stelde was of de zaak bij een Britse rechtbank aanhangig kon gemaakt worden op basis van het feit dat de website ook het Verenigd Koninkrijk viseerde en dat de verweerder bereid was om de goederen daar te leveren. De Engelse taal werd ook gebruikt op de website. Verordening (EG) nr. 207/2009 stelt voorop dat een dergelijke vordering ook kan worden ingesteld “bij de rechterlijke instanties van de lidstaat waar de inbreuk heeft plaatsgevonden of dreigt plaats te vinden”. Mocht men de lijn *Nintendo* en zeker de lijn *Parfummarken* die in mijn bijdrage toegelicht werden doortrekken dan zou dit kunnen leiden tot het uitsluiten van de bevoegdheid van de Britse rechter ten voordele van de Spaanse rechter, als de rechter van de lidstaat waar de web-

site werd opgezet en waar de inbreukmakende handeling haar oorsprong vindt.

Het Hof wijst een dergelijk aanpak echter af en beperkt de toepassing van het arrest *Nintendo* tot het domein van het toepasselijk recht. Inzake de bevoegdheid wijst het Hof op de noodzaak van een bredere aanpak om het Uniemerkt effectief te beschermen. “Targeting” in de zin van advertenties gericht op een lidstaat is ook voldoende voor de toepassing van artikel 97, 5. van verordening (EG) nr. 207/2009 van de Raad van 26 februari 2009. De houder van een Uniemerkt die meent benadeeld te zijn doordat een derde zonder zijn toestemming eenzelfde teken als dit merk heeft gebruikt in advertenties en verkoop aanbiedingen die langs elektronische weg werden weergegeven voor dezelfde of soortgelijke waren als die waarvoor dit merk is ingeschreven, kan tegen deze derde dus een vordering wegens inbreuk instellen voor een rechtbank voor het Uniemerkt van de lidstaat waar de consumenten en handelaren zich bevinden tot wie deze advertenties of verkoop aanbiedingen waren gericht, ook al heeft die derde de beslissingen en maatregelen om deze advertenties en verkoop aanbiedingen op het Internet te plaatsen in een andere lidstaat genomen. *Nintendo* blijft overeind, maar het Hof volgt (gelukkig) de aanpak van het Bundesgerichtshof in *Parfummarken* niet.

¹ Professor of Intellectual Property Law, School of Law, University of Nottingham.